Sat Guru
Prachad

1987-88

D. N. GANJOO

Sat Gurue Prashad

"दीन"
22-5-

ॐ जुं सः अमृतेश्वरभैरवाय नमः

ॐ = अन्तरालीनतत्त्वौघं चिदानन्दघनं महत्
यत्तत्त्वं शैवधामाख्यं तदोमित्यभिधीयते

जुं = तादृगात्मपरामर्शशालिनी शक्तिरस्य या
देशकालापरिच्छिन्ना सा जुंशब्देनकथ्यते

सः = सिसृक्षोल्लेखनिर्माणशक्तित्रितयनिर्भरा
जगतो येशिताशक्तिः सा स इत्युच्यते स्फुटम्

अमृतेश्वर = स्वशक्त्यभिव्यक्तिमये मोक्षेऽस्यैश्वर्ययोगतः
स्वोपासकानाममृतेश्वरत्वं तस्य सुस्फुटम्

भैरवाय = नीलहर्षादिभेदेन यद्बाह्याभ्यन्तरं जगत्
अहमित्यामृशन्पूर्णो भैरवः समुदाहृतः

नमः = देहप्राणसुखादीनां न्यग्भावादुत्कसंहृतेः
या चिदात्मनि विश्रान्तिर्नमःशब्देन सोच्यते

त्रयी सप्तचतुर्युग्मसमये त्रितयवर्त्मनि ।
स्थितो यः शक्तिसहितः स जयत्यमृतेश्वरः ॥

आत्मेन्दुधामनि शुगेशनरेशपुत्र-
चित्रां त्रिशूलबिलधामनि सृष्टशक्तिम् ।

वैसर्गिके चितिपदेऽप्यथपुण्डरीकां
काञ्चित्परां त्रिकपरां प्रणमामि देवीम् ॥३॥

श्रीमत्सदाशिवपदेऽपि महोग्रकाली
भीमोत्कटभृकुटिरेष्यति भङ्गभूमिः
इत्याकलय्य परमां स्थितिमेत्य काल-
संकर्षिणीं भगवतीं हठतोऽधितिष्ठत्
तन्मध्ये तु परादेवी दक्षिणे च परापरा
अपरा वामश्टङ्गे तु मध्यश्टङ्गोर्ध्वतः श्टणु
या सा संकर्षिणी काली परातीता व्यवस्थित

कृत्वाधारधरां चमत्कृतिरसप्रोक्षाक्षणक्षालिता-
मात्तैर्मानसतः स्वभावकुसुमैः स्वामोदसंदोहिभिः
आनन्दामृतनिर्भरस्वहृदयानर्घार्घपात्रक्रमात्
त्वां देव्या सह देहदेवसदने देवार्चयेऽहर्निशम्
नानास्वादरसामिमां त्रिजगतीं हृच्चक्रयन्त्रार्पिता-
मूर्ध्वाधस्तविवेकगौरवभरान्निष्पीड्यनिःष्यन्दितम्
यत्संवित्परमामृतं मृतिजराजन्मापहं जृम्भते
तेन त्वां हविषा परेण परमे संतर्पयेऽहर्निशम्

कालाग्निरुद्रात्प्रसूतं च तेजो भूरि स्फुटं दीप्ततरं विचिन्त्यम्
ऊर्ध्वे स्थिता चन्द्रकला च शान्ता पूर्णामृतानन्दरसेन देवी
तदोभयोर्वह्निः विषानुयोगात् तेजश्शशांकौ द्रवितौ च यस्मात्
तेजश्शशांकस्फुटमिश्रितत्वाद् भवेत् तदार्कं त्ववताररूपम् ॥

परस्परसमाविष्टौ चन्द्रेऽग्नीष्टीटिमे शशी ।
चन्द्रं सृष्टिं विजानीयादग्निः संहार उच्यते ॥
अवतारो रविः प्रोक्तो मध्यस्थः परमेश्वरः ॥

ततः सकाशात्प्रभवाप्ययौ स्तो
यस्मादयं विश्वसमग्रभेदः ।
एतच्च विद्वान् विदितार्थभावो
ध्यायेत युक्त्यात्मचिदर्करूपम् ॥

द्वारेशा नवरन्ध्रगा हृदयगो वास्तुर्गणेशो महान्
शब्दाद्या गुरवः समीरदशकं त्वाधारशक्त्यात्मकम् ।
चिद्देवोऽथ विमर्शशक्तिसहितः षाड्गुण्यमङ्गावलि-
र्लोकेशाः करणानि यस्य महिमा तं नेत्रनाथं स्तुमः ॥

विगलति भवदौर्गत्यं मोक्षश्री श्रयति हृत्कजं कचति
प्रसरति परमानन्दो यत्र तदीशार्चनं जयति ॥३॥

अस्तङ्गतवति प्राणे त्वपानेऽभ्युदयोन्मुखे ।
तावत् सा कुम्भकावस्था योगिभिरनुभूयते ॥
यथा निमीलने काले प्रपञ्चो नैव दृश्यते ।
तथैवोन्मीलने स्याच्चेदेतद्ध्यानस्य लक्षणम् ॥
प्रकाशमाने परमार्थभानौ नश्यत्यविद्यातिमिरे समस्ते
तदा बुधा निर्मलदृष्टयोऽपि किञ्चिन्न पश्यन्ति भवप्रपञ्चम्

प्रनष्टवायुसंचारः पाषाण इव निश्चलः ।
परजीवैक्यधर्मज्ञो योगी योगविदुच्यते ॥
ब्रह्मविष्णुमहेशादिदेवता भूतजातयः ।
नाशमेवानुधावन्ति तस्माच्छ्रेयः समभ्यस्येत्
अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ।
ईश्वरप्रेरितो गच्छेत्-श्वभ्रं वा स्वर्गमेव वा
यावन्नैव प्रविशति चरन्मारुतो मध्यमार्गे
यावद्बिन्दुर्न भवति दृढं प्राणवातप्रबन्धात्

यावन्नैव सहजसदृशं जायते चैव तत्त्वम्
तावत्सर्वं तदिदमखिलं दम्भमिथ्याप्रलापम् ॥

आध्यानं चिद्रसस्यौघं साकारत्वमुपागतम् ।
जगद्रूपतया वन्दे प्रत्यक्षं भैरवं वपुः ॥

उज्झित्वात्मसमाधानं ये ध्यायन्त्यन्यदेवताः
भिक्षन्ते भूरिवित्तास्ते भिक्षित्वापि बुभुक्षिताः

अवस्थाभेदप्रक्रिया

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तान्यतदतीतानि यान्यपि
तान्यप्यमुष्यनाथस्य स्वातन्त्र्यलहरीभरः

प्रमातृभेदप्रक्रिया

महामन्त्रेशमन्त्रेशामन्त्राः शिवपुरोगमाः ।
अकलौ सकलश्चेति शिवस्यैव विभूतयः ॥

See page 11 overleaf

कृत्यभेदप्रक्रिया

सृष्टिस्थितितिरोधान-
संहारानुग्रहादि च
तुर्यमित्यपि देवस्य
बहुशक्तित्वजृम्भितम् ॥

तस्य शक्तय एवैतास्तिस्रो भान्ति परादिकाः
सृष्टौ स्थितौ लये तुर्ये तेनैताः द्वादशोदिताः

अध्वभेदप्रक्रिया

बहुशक्तित्वमस्योक्तं शिवस्य यदतो महान्
कलातत्त्वपुरार्णाणुः पदादिर्भेदविस्तरः

कदाचिद्भक्तियोगेन कर्मणा विद्ययापि वा
ज्ञानधर्मोपदेशेन मन्त्रैर्वा दीक्षयापि वा ।
एवमाद्यैरनेकैश्च प्रकारैः परमेश्वरः
संसारिणोऽनुगृह्णाति विश्वस्य जगतः पतिः

क्रमाभावान्न युगपत्तदभावात्क्रमोऽपि न ।
क्रमाक्रमकथातीतं संवित्तत्वं सुनिर्मलम् ।
अदीक्षितानां पुरतो नोच्चरेत् शिवसंहिताम् ।
तमाराध्य ततस्तुष्टाद्दीक्षामासाध्य शांकरीम्
येन केनाप्युपायेन गुरुमाराध्य भक्तितः ।
तद्दीक्षाक्रमयोगेन शास्त्रार्थं वेत्त्यसौ ततः
अभिषेकं समासाध्य यो भवेत् स तु कल्पित
सन्नप्यशेषपाशौघविनिवर्तनकोविदः ॥

संसारमोहनाशाय शब्दबोधो न हि क्षमः ।
न निवर्तेत तिमिरं कदाचिद्दीपवार्तया ॥

अभ्यस्य वेदशास्त्राणि सारं ज्ञात्वाथ बुद्धिमान् ।
पलालमिव धान्यार्थी त्यजेच्छास्त्रमशेषतः ॥
षड्दर्शनमहाकूपे पतिताः पशवः प्रिये ! ।
न जानन्ति परंतत्त्वं दर्वी पाकरसं यथा ॥

यदा तु वैचित्र्यवशाज्जानीयात्तस्य तादृशं
विपरीतप्रवृत्तित्वं ज्ञानं तस्मादुपाहरेत्
तं च त्यजेत्पापवृत्तिं भवेत्तु ज्ञानतत्परः
यदा किंचिद्ज्ञोऽहं द्विप इव मदान्धः समभवं
तदा सर्वज्ञोऽस्मीत्यभवदवलिप्तं मम मनः ।
यदा किंचित्किंचिद्बुधजनसकाशादवगतं
तदा मूर्खोऽस्मीति ज्वर इव मदो मे व्यपगत

शासनरोधनपालनपाचनयोगात्स सर्वमुपकुरुते ।
तेन पतिः, श्रेयोमय एव शिवो नाशिवं किमपि तत्र
ईदृग्रूपं कियदपि रुद्रोपेन्द्रादिषु स्फुरेद्येन ।
तेनावच्छेदनुदे परममहत्पदविशेषणमुपात्तम् ॥
देवो ह्यन्वर्थशास्त्रोक्तैः शब्दैः समुपदिश्यते ।
महाभैरवदेवोऽयं पतिर्यः परमः शिवः ॥
विश्वं बिभर्ति पूरणधारणयोगेन तेन च भ्रियते ।
सविमर्शतया स्वरूपतश्च संसारभीरुहितकृच्च ॥
संसारभीतिजनितारवात्परामर्शतोऽपि हृदि जातः ।
प्रकटीभूतं भवभयविमर्शनं शक्तिपाततो येन ॥

भैरव इति

नक्षत्रप्रेरककालतत्त्वसंशोषकारिणो ये च ।

कालग्राससमाधानरसिकमनःसु तेषु च प्रकटः

भैरव इति

संकोचिपशुजनाभिये यासां खवं स्वकरणदेवीनां

अन्तर्बहिश्चतुर्विधखेचर्यादिकगणस्यापि ॥

तस्य स्वामी संसारवृत्तिविघट्टनमहाभीमः ।

भैरव इति गुरुभिरिमैरन्वर्थैः संस्तुतः शास्त्रे ॥

न मोक्षो नभसः पृष्ठे न पाताले न भूतले

स
मोक्षस्य नैव किंचिद् धामास्ति न चापि गमनमन्यत्
अज्ञान ग्रन्थि भिदा स्वशक्त्यभिव्यक्तो मोक्षः
स्वशक्त्यभिव्यक्तिमये, मोक्षस्यै अर्थयोगतः
स्वोपास्यज्ञानामृतस्वत्वं तस्य सुस्फुटम्

विद्यायुत सहस्रैस्तु
परोत्साह समन्वितम् ।
प्रहरत्यनिशं जन्तोः,
सद्दस्व[स्व]भिमुखस्य च ॥
विशेषतो भवाम्बोधि
समुत्तरण कारिणाः ॥

रामः किमुच्यते देव। योऽत्रस्थः सच कः प्रभो। ।
तस्याभ्यासः कथं नाम ब्रूहि मे परमेश्वर ॥२॥ इति प्रश्न ग्रन्थ
गतिः स्थाने स्वप्नजाग्रदुन्मेषणनिमेषणे ।
धावनं प्लवनं चैव आयासः शक्तिवेदनम् ॥
बुद्धिभेदास्तथाभावाः संज्ञा कर्माण्यनेकशः
एतच्चतुर्दशविधं रामं तु परिकीर्तितम् ॥
ऊर्ध्वं त्यक्त्वाधो विशेत् स रामस्थो मध्यदेशगः

उत्तर ग्रन्थः

विश्वैकरूपविश्वात्मन् विश्वसर्गादिकारणं ।
परप्रकाशवपुषं स्तुमः स्वच्छन्दभैरवम् ॥
मध्यप्राणनिविष्ट हंसपरमः यो रोमकूपाश्रयः ।
प्राणः सूक्ष्मविमर्श शालिवपुषः सार्धत्रिकोट्यात्मकः ॥
तान्मन्त्रात्मतया विलोमयति यः स्वच्छन्दनाथः परो
देवोऽसौ विदधातु भैरववपुस्तेजः परं शाश्वतम्
दुष्करं सुकरीकर्तुं दुःखं सुखयितुं तथा ।
एकवीरास्मृतिर्यस्य तं स्मरामः स्मरद्विषम् ॥
क्षमः कां नापदं हन्तुं कां दातुं संपदं न वा ।
योऽसौ स दयितोऽस्माकं देवदेवो वृषध्वजः

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।
यत्र चैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥
सुखमात्यन्तिकं यत्तद् बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥
यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते ॥
तं विद्याद् दुःखसंयोग वियोगं योग संज्ञितम् ।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा ॥
प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥
युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः ।
सुखेन ब्रह्म संयोगमत्यन्तमधिगच्छति ॥

3. ताभ्यामित्यूर्ध्वमार्गेण चन्द्रसूर्यावुभावपि ।
सौषुम्णध्वन्यस्तमितः हित्वा ब्रह्माण्डगोचरम् ॥
2. तामवस्थां समालम्ब्य यदयं मम वक्ष्यति ।
तदवश्यं करिष्येऽहं इति संकल्प्य तिष्ठति ॥
4. तदा तस्मिन्महाज्योत्स्ना प्रलीनाखिलभास्करे ।
सौषुप्तपदवन्मूढः प्रबुद्धः स्यादनावृतम् ॥
5. एक एव मनोदेवो जितः सर्वार्थसिद्धिदः ।
अन्यत्र विफलः क्लेशः सर्वेषां तज्जयं विना ॥

दृष्ट्वा शिष्यं जराग्रस्तं व्याधिभिः परिपीडितम् ।
उत्क्रमय्य ततस्त्वेनं परतत्त्वे नियोजयेत् ॥
सर्वमप्यथवा भोगं मन्यमानो विरूपकम्
उत्क्रमय्य ततस्त्वेनं परतत्त्वे नियोजयेत् ॥
तामाश्रित्योर्ध्वमार्गेण चन्द्रसूर्यावुभावपि ।
सौषुम्ण्ययध्वन्यस्तमितौ हित्वा ब्रह्माण्डगोचरम्

तदा तस्मिन्महाव्योम्नि प्रलीनशशिभास्करे ।
सौषुप्तपदवन्मूढः प्रबुद्धः स्यादनावृतः ॥
यामवस्थां समालम्ब्य यदयं मम वक्ष्यति
तदवश्यं करिष्येऽहमिति संकल्प्य तिष्ठति ॥
यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवनात् ।
यत्र चैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥
सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥

यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः
यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते
तं विद्याद्दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा ॥
प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥
युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः ।
सुखेन ब्रह्मसंयोगमत्यन्तमधिगच्छति ॥

विघ्नायुतसहस्रं तु परोत्साहसमन्वितम् ।
प्रहरत्यनिशं जन्तोः सद्गुरुस्त्वभिमुखस्य च ॥
विशेषतो भवाम्बोधिसमुत्तरणकारिणः ।

Page 29

रामः किमुच्यते देव ! योऽत्रस्थः स च कः प्रभो !
तस्याभ्यासः कथं नाम ब्रूहि मे परमेश्वर !
(इतिप्रश्नग्रन्थः)

(अथोत्तरग्रन्थः)
गतिः स्थानं स्वप्नजाग्रदुन्मेषणनिमेषणे !
धावनं प्लवनं चैव आयासः शक्तिवेदनम्

बुद्धिभेदास्तथाभावाः संज्ञाकर्माण्यनेकशः ।
एतच्चतुर्दशविधं रामं तु परिकीर्तितम् ॥
ऊर्ध्वं त्यक्त्वाधोविशेत् स रामस्थो मध्यदेशगः ॥

न मोक्षो नभसः पृष्ठे न पाताले न भूतले ।
सर्वाशासंक्षये चेतः क्षयो मोक्ष इतीर्यते ॥

(इति वेदान्ते)

मोक्षस्य नैव किञ्चिद्
धामास्ति न चापि गमनमन्यत्र ।
अज्ञानग्रन्थिभिदा
स्वशक्त्यभिव्यक्तिता मोक्षः ॥

इति त्रिकागमे

मोक्षो हि नाम नैवान्यः
स्वरूपप्रथनं हि सः ।
स्वरूपं चात्मनः संवि-
न्नान्यत्तत्र तु या पुनः ।
क्रियादिकाः शक्तयस्ताः
संविद्रूपाधिका नहि
असंविद्रूपतायोगा-
द्धर्मिणश्चानिरूपणात् ॥
(युगलकम्)

परमेश्वरशास्त्रे च
न च काणादिदृष्टिवत् ।
शक्तीनां धर्मरूपाणा-
माश्रयः कोपि कथ्यते ॥

एक एव मनोदेवो जितः सर्वार्थसिद्धिदः ।
अन्यश्च विफलः क्लेशः सर्वेषां तज्जयं विना

सोऽपि स्वातन्त्र्यधाम्ना
चेदप्ययनिर्मलसंविदाम् ।

अनुग्रहं चिकीर्षुस्त-
द्राविनं विधिमाश्रयेत् ॥

तदर्थमेव चास्यापि परमेश्वररूपिणः ।
तदभ्युपायशास्त्रादिश्रवणाध्ययनादरः ॥

नहि तस्य स्वतन्त्रस्य क्वापि कुत्रापि खण्डना ।
नानिर्मलचित्तः पुंसोऽनुग्रहस्त्वनुपायकः ॥

अयं रसो येन मनागवाप्तः
स्वच्छन्दचेष्टानिरतस्य तस्य ।
समाधियोगव्रतमन्त्रमुद्रा-
जपादिचर्या विषवद्विभाति ॥

तत्त्वमात्मस्थमज्ञात्वा मूढः शास्त्रेषु मुह्यते ।
गोपः कुक्षिगतं छागं कूपे पश्यति दुर्मतिः ॥

बर्हिर्मुखस्य मन्त्रस्य वृत्तयो या प्रकीर्तिताः ।
ता एवान्तर्मुखस्यास्य शक्तयः परिकीर्तिताः ॥

हस्तं हस्तेन संपीड्य
दन्तैर्दन्तांश्च पीडयन् ।
अङ्गान्यङ्गैः समाक्रम्य
जयेदादौ स्वकं मनः ॥

तं ये पश्यन्ति ताद्रूप्यक्रमेणामलसंविदः ।
तेऽपि तद्रूपिणस्तावत्येवास्यानुग्रहात्मता ॥

पूर्णानन्दस्वभावः

स्वजनहितकृते माययोपात्तकायः ।

कारुण्याद्दुर्धीर्भुजनमनवरतं

मोहपङ्के निमग्नम् ॥

आविश्यान्तर्वसिष्ठुं

बहिरपि कलयन् शिष्यभावं वितेने ।

यः संवादेन शास्त्रामृतजलधि-

ममुं रामचन्द्रं प्रपद्ये ॥

(1) अनुपाय (2) आणवोपाय

(1) गुरोर्वाक्याद्युक्तिप्रचयरचनो(2)न्मार्जनवशात्

(3) शाक्तोपाय (4) शाम्भवोपाय

(3) समाश्वासाच्छास्त्रंप्रति (4) समुदितादृापि कथितात् ।

विलीने शंकाभ्रे हृदयगगनोद्भासिमहसः
प्रभोः सूर्यस्येव स्पृशत चरणान्ध्वान्तजयिनः ॥

श्री

अर्थेषु तद्योगविधौ तदुत्थे
दुःखे सुखे वा, गलिताभिशंकम् ।
अनाविशन्तोऽपि निमग्नचित्ता
जानन्ति वृत्तिक्षयसौख्यमन्तः ॥

अनुत्तरेऽभ्युपायोऽत्र ताद्रूप्यादेव वर्णितः ।
ज्वलितेष्वपि दीपेषु घर्मांशुः किं न भासते ॥

ततोऽपि परमं ज्ञानं उपायादिविवर्जितम् ।
आनन्दशक्तिविश्रान्तमनुत्तरमिहोच्यते ॥

भ्रान्तोस्मि वैशासमये समयेऽहमत्र
मिथ्यैव दिग्भ्रमहृतो महतोऽप मार्गान् ।
विश्वस्य नन्दनवने नवने शिवस्य
खेदस्तु संप्रति समेति स मेऽवसानम् ॥

प्रज्ञाप्रासादमारुह्य
अशोच्यः शोचतो जनान् ।
भूमिष्ठान्निव शैलस्थः
सर्वान् प्राज्ञोऽनुपश्यति ॥

अविकल्पपथारूढो येन येन पथा विशेत् ।
धरासदाशिवान्तेन तेन तेन शिवीभवेत् ॥

यथास्थितस्तथैवास्व मा गाः बाह्यमथान्तरम् ।
केवलं चिद्विकासेन विकारनिकरान् जहि ॥

उद्बोधितो यथा वह्नि
शिखा दृश्येत चाम्बरे
न भूयः प्रविशेत काष्ठे
तथात्माध्वन उद्धृतः

एतावदेव खलु लिङ्गमलिङ्गमूर्तेः
संशान्तसंसृति चिरभ्रमनिर्वृतस्य।
तत्रास्य यद् मदनकोपवशाद्मोह
लोभापदानुदिनं निपुणतनुत्वम् ॥

मोहः शान्तो गुरुवरमुखाम्नाय तत्वोपलम्भात्
मग्नं चेतः समरससमास्वादलोलं विदध्यौ
भावग्रातः प्रशममगमन्निर्विकल्पे समाधौ
सिद्धाभासः स भवति हि यः कोऽपि संविद्विकासः
सान्द्रोद्वेगाद्वाभितमोभितः स्वान्तमन्तर्नियम्य
प्रायो दत्ते नवनवरसोल्लेखमानन्दकन्दम्।
भूयो भूयः प्रलयविभवोद्घाम्यदुःखान्तरायो
योऽसौ अन्तर जयति हृदये कोऽपि संविद्विकासः
॥

संसारजीर्णतरुमूलकलापकल्य
संकल्पसान्तरतया परमार्थवह्नेः ।
स्युर्विस्फुलिंगकणिका अपि चेत्तदन्ते
देदीप्यंते विमलबोधहुताशराशिः ॥

शास्त्रविरुद्धाचरणात् कृष्णं ये कर्म विदधते ।
तत्र भीमैर्लोकपुरुषैः पीड्यन्ते भोगपर्यन्तम् ॥
ये सकृदपि परमेशं
शिवमेकाग्रेण चेतसा शरणं ।
व

मधुपं यजार चिरतरं मु... विपया:
वियोगे को येत: त्यजति न जनोस्वयमूत
श्रजन्त: स्वातन्त्र्याद् तुल परितापायमनस:
~~चूज्य... स्व~~
~~स्वयं मत्वा~~ ह्येते
स्वयं त्यक्त्वा ~~ह्येते~~ शमसुखमनन्तं विदधते॥

मोह: प्रान्तो गुरुवरमुखाम्नाय तत्त्वोपलम्भात्
मग्नं चेत: समरससमास्वादलोलं चिदब्धौ।
भावव्रात: प्रशमुपगमत् निर्विकल्पे समाधौ
सिद्धाभास: स भवतु हिमे कोऽपि संविद्विकास:॥

अवश्यं
क्षीरसागर तरङ्ग शीकरा
सारतारकित चारुमूर्तये।
भोगि भोगशयनीयशायिने
माधवाय मधुविद्विषे नम:॥
भगवान पार्वतीनाथ अज्ञान गूहकारक:
अस्मद्दयानुरोधेन सन्निधानं करु प्रभु

यान्ति न ते नरकजुषः
क्रूरणं तेषां सुखाल्पतादायि ॥

अस्वतन्त्रस्य कर्तृत्वं नहि जातूपपद्यते ।
वस्तुतः सर्वभावानां कर्तेशानः परः शिवः ॥
तथा च तेषां हेतूनां संयोजनवियोजने ।
नियते शिव एवैकः स्वतन्त्रः कर्तृतामियात् ॥
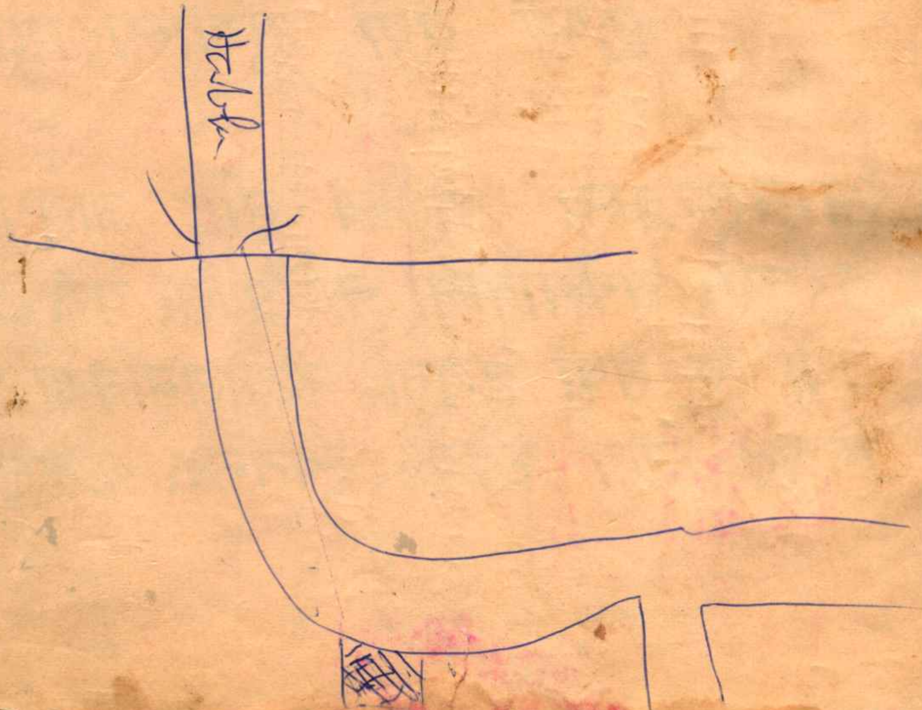
बहवो गुरवः सन्ति शिष्यवित्तापहारकाः ।
दुर्लभोऽयं गुरुर्देवी शिष्यसन्तापहारकः ॥